

Engegårdkvartetten leverer et spill som tar pusten fra tilhøreren. Bildet viser fiolinist Atle Sponberg og bratsjist Juliet Jopling. FOTO: SCANPIX/AFTENPOSTEN

Og vinneren er Engegårdkvartetten

Nok et musikkår er til ende. Årets siste spalte vil inneholde et blick på hvilke norske innspillinger som har satt sterkest spor etter seg i spaltistens sinn.

Jeg har valgt meg tre utgivelser som jeg mener representerer norsk musikkliv på sitt ypperste. Også internasjonalt. La meg begynne med Solveig Kringlebotns CD «Romanser». Her får vi endelig vår nasjonale sangskatt servert på et brett. En slik utgivelse har vært etterlengtet helt siden CD-ens fødsel. Det er rart å tenke på at sanger som Kjerulfs «Lokkende toner» og «Søvnen», Agathe Backer Grøndahls «Kløvereng» og «Mot Kveld» helt har glimret med sitt fravær i gode moderne versjoner. Nå er de her, og de blir aldeles strålende framført av vår fremste internasjonale kvinnelige sangfugl, Solveig Kringlebotn.

Hun imponerer meg ikke minst gjennom sitt fortellertalent. Hør på «bikkjeslagsmålet» mellom to skjærer i kirsebærtreet i Backer Grøndahls «Skjærer». Det går så fjærene fyker. Men utgivelsen hadde ikke vært så vellykket, hadde det ikke vært for Gunilla Süssmanns strålende og personlige innsats ved klaveret. Hun leverer et sjeldent nyansert og engasjerende akkompagnement. Med andre ord. To damer som har funnet den perfekte tonen.

Neste valg er en dobbel-CD som Naxos lanserte for noen uker siden, med verker for fiolin og klaver av Christian Sinding. Med fiolinist Henning Kraggerud og pianist Christian Ihle Hadland. Et nydannet musikalsk partnerskap som virkelig slår gnister. De har gjort et dypdykk i Sindings omfattende produksjon for besetningen, og fra første øyeblikk setter de en kunstnerisk standard man sjelden opplever i et slikt repertoar, der flere av titlene bærer navn som «elegie», «romanse» og «vals». Noe som ofte kan forbindes med salongmusikk. Men slik Kraggerud og Ihle Hadland angriper stoffet, gir

Solveig Kringlebotn, Gunilla Süssmann
«Romanser – Sanger fra norsk musikksgylne æra»
Grieg, Kjerulf, Backer Grøndahl
NMA

Henning Kraggerud, Christian Ihle Hadland
«Chr. Sinding: Musikk for fiolin og klaver»
Naxos

Engegårdkvartetten
«String Quartets»
Haydn, Solberg, Grieg.
2L

de lytteren et helt annet inntrykk. Noe som har gjort sitt til at spaltisten vil komme tilbake til en mer utfyllende vurdering i neste uke.

Årets vinner, imidlertid, er etter min mening Engegårdkvartetten debut-CD. Utgitt av Lindberg Lyd. Innholdende kvartetter av Joseph Haydn, Leif Solberg og Edvard Grieg. Primarius Arvid Engegård er, som mange musikkelskere vil vite, en helt spesiell musiker, med bakgrunn fra Mozart-akademiet i Salzburg. Der satt han i mange år som konsertmester i husorkesteret «Camerata academica» under den berømte musikeren og pedagogen Sandor Veghs ledelse. Det må ha vært særdeles inspirerende. Nå har han gått i kompaniskap med Atle Sponberg, britiske Juliet Jopling og finske Jan-Erik Gustavsson og dannet en kvartett som i løpet av meget kort tid har plassert seg i toppsjiktet i norsk musikkliv.

Engegård er for øvrig kunstnerisk leder for Lofoten kammermusikkfestival. Ifølge tekstheftet skal han allerede som tiåring ha proklamert at «strykekvartert er det optimale medium for musikkutøvelse». Og det beviser han og hans tre «medsamensvorne» til fulle på denne strålende utgivelsen.

Programmet? De hevder at det var viktig å presentere norske verker. Og hva var da mer naturlig enn å gripe fatt i Griegs g-moll kvartett. Men så begynte jakten på resten av menyen. Haydn, strykekvarsettens far måtte med og så kommer overraskelsen. En kvartett av Lillehammer-komponisten Leif Solberg. Resultatet er overveldende. Hyggelig, naturligvis, for Solberg å havne i et så fornemt selskap. Og hans kvartett er et meget behagelig bekjentskap med et tonespråk vel forankret i den nasjonalromantiske arven.

For å gjøre en lang historie kort. Engegårdkvartetten leverer et spill som tar pusten fra tilhøreren. At dette er et studioopptak, og ikke «live» gjør innsatsen mer bemerkelsesverdig. Det spruter av energi og temperament. De setter tempi som virker helt korrekte og de gjennomfører dem til punkt og prikke. For å si det rett ut. Når hørte vi Grieg-kvartetten spilt med et så djervt uttrykk, og Haydn? De tør å spille andre sats «Largo ma non troppo», og finalen er virkelig «presto». Det er så man formelig ønsker seg en komplett utgave av hans 83 kvartetter. Men det er vel et litt for fromt ønske. Uansett, norsk musikkliv har mange stortalenter.

Disse tre utgivelsene er beviser gode nok.

KJELL HILLVEG

